

Το κοντράστ της αντιμεταναστευτικής πολιτικής στα μέσα Μαρτίου δεν θα μπορούσε να είναι πιο έντονο και ταυτόχρονα δηλωτικό: την ίδια στιγμή που οι Υπ. Εσωτερικών της ΕΕ ενεργοποιούσαν την οδηγία προσωρινής προστασίας των Ουκρανών προσφύγων στις χώρες τους, τριάντα περίπου Σύροι μετανασ(ρι)ες βρίσκονταν εγκλωβισμένοι/ες -και υποτίθεται «αγνοούμενοι/ες» από τις ελληνικές αρχές- σε μια ανώνυμη νησίδα του ποταμού Έβρου, σχεδόν για μια εβδομάδα. Το ακόμα χειρότερο, αλλά δυστυχώς αναμενόμενο, ήταν ότι οι Σύροι βρέθηκαν εκεί μετά από (μία ακόμα) ελληνική επιχείρηση pushback, η οποία είχε σαν αποτέλεσμα και τον πνιγμό ενός τετράχρονου αγοριού στα νερά του ιδιαίτερα ορμητικού, αυτή την εποχή του χρόνου, ποταμού.

Στιγμιότυπα σαν αυτά τα δύο παραπάνω αναδεικνύουν τόσα και τόσα πράγματα από μόνα τους, που ο σχολιασμός ίσως περιττεύει. Άλλωστε, δεν είναι η πρώτη φορά που το ελληνικό κράτος δρα δολοφονικά και, φυσικά, δεν θα είναι η τελευταία. Θα μπορούσαμε λοιπόν να εκτοξεύσουμε μερικές ακόμα χάρτινες κατάρτες, θεωρώντας ότι κάναμε το καθήκον μας. Αντ' αυτού όμως, θεωρούμε σκόπιμο να κοιτάξουμε πίσω από τα στιγμιότυπα και ν' αναρωτηθούμε ξανά: γιατί το ελληνικό κράτος έχει επιλέξει τα τελευταία χρόνια να βρίσκεται στη δολοφονική αντιμεταναστευτική «πρωτοπορία»; Δείτε το σαν έναν ελάχιστο φόρο τιμής προς εκείνους κι εκείνες που δεν θα τύχουν ποτέ «προσωρινής προστασίας» γιατί (θα) είναι πάντα αιχμάλωτοι πολέμου σε εχθρικό έδαφος...

Ας πάμε λίγο πίσω στο χρόνο: πριν από δύο χρόνια ακριβώς στήθηκε η περιβόητη «κρίση του Έβρου», με την ένοπλη απώθηση μετανασ(ρι)ών στα χερσαία ελληνο-τουρκικά σύνορα. Μπορεί να έχει ξεχαστεί πια ή να έχει καταγραφεί σαν απλή υποσημείωση, μετά από δύο γεμάτα χρόνια υγειονομικών (και όχι μόνο) πειθαρχήσεων, αλλά, υποστηρίξαμε τότε και συνεχίζουμε να

υποστηρίζουμε, δεν ήταν παρά το βίαιο προοίμιο στην άγρια εποχή που έχουμε εισέλθει.

Υπενθυμίζουμε, λοιπόν, επιγραμματικά: με την κρίση του Έβρου το ελληνικό κράτος επέλεξε να στρατιωτικοποιήσει την αντιμεταναστευτική του πολιτική, κινητοποιώντας, πέρα από τους μπάτσους του, μονάδες ειδικών δυνάμεων του στρατού και παραστρατιωτικούς, που σιτίζονται από τα διάφορα μυστικά κονδύλια των Υπ. Άμυνας και Εξωτερικών. Επέλεξε επιπλέον, πάνω στις πλάτες των μετανασ(ρι)ων, να στήσει ένα σκηνικό θερμού επεισοδίου με την Τουρκία, σέρνοντας με το μέρος του την ευρωπαϊκή γραφειοκρατία, η οποία κλήθηκε επί τόπου να «ευλογήσει» τους ελληνικούς χειρισμούς, που είχαν σαν «παράπλευρη απώλεια» τη δολοφονία τουλάχιστον δύο μεταναστών από πυροβολισμούς, προερχόμενους από την ελληνική μεριά των συνόρων.

Αν αυτές ήταν οι προφανείς διαστάσεις της κρίσης του Έβρου, υποστηρίξαμε από τότε¹ ότι υπήρχε τουλάχιστον μία ακόμα διάσταση, αθέατη μόνο σε όσους/όσες θα είχαν τους λόγους τους να την αγνοούν: η όλο και στενότερη συμμαχία του ελληνικού κράτους με τους σχεδιασμούς του αμερικανικού σε μια μεγάλη περίμετρο γύρω από την ελληνική επικράτεια. Μια συμμαχία

ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ

που ωρίμασε περαιτέρω κατά τη διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ/ΑΝΕΛ, με την υπογραφή συμφωνιών χρήσης ελληνικών στρατιωτικών (και μη) υποδομών από τον αμερικανικό στρατό, πέραν της γνωστής βάσης της Σούδας. Στα πλαίσια εκείνων των συμφωνιών λοιπόν, το ελληνικό κράτος επέτρεψε στον αμερικανικό στρατό να ανοίξει μια δίοδο προς τα Βαλκάνια, την Μαύρη Θάλασσα και την ανατολική Ευρώπη, αξιοποιώντας το λιμάνι της Αλεξανδρούπολης ως το βασικό του διαμετακομιστικό hub. Κι αν αναρωτιέται, ακόμα, κανείς τί σχέση έχει αυτή η εξέλιξη με την στρατιωτικοποίηση της κρίσης του Έβρου, τα δημοσιεύματα² της εποχής είναι αδιάψευστοι μάρτυρες:

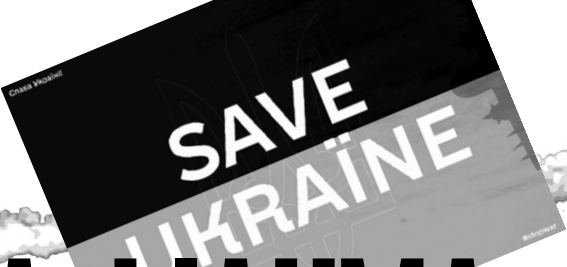
«...Ο,τι είχε να πει για τις δραματικές εξελίξεις ο Πάλμερ το είπε στην Αθήνα, αναγνωρίζοντας το δικαίωμα της Ελλάδας να φρουρεί τα σύνορά της. Και μόνο, όμως, η παρουσία τούτες τις ώρες υψηλόβαθμων Αμερικανών αξιωματούχων,

στα «ηλεκτριζόμενα» ελληνο-τουρκικά σύνορα, υποκρύπτει συμβολισμούς.

Η Αλεξανδρούπολη, ο Έβρος γενικότερα, έχει επιλεγεί από τους δυτικούς, με πρώτες τις ΗΠΑ, ως γεωπολιτικός, στρατιωτικός και εμπορικός κόμβος, ως ο χερσαίος δίαυλος με την Μαύρη Θάλασσα που θα παρακάμπτει στα στενά του Βοσπορου και για τους Αμερικανούς το λιμάνι και ο αγωγός προορίζονται ως η πύλη εισόδου του σχιστολιθικού τους αερίου στην Νοτιοανατολική και κεντρική Ευρώπη.

Ένας Έβρος στην κοίτη του οποίου θα «κυλάνε» μονίμως επικίνδυνες εντάσεις, δεν (μπορεί να) είναι συμβατός με την παρουσία μιας τέτοιας επένδυσης, ούτε με τους γενικότερους αμερικανικούς σχεδιασμούς. Και επομένως καμία αποσταθεροποίηση της περιοχής δεν θα είναι αποδεκτή για τις ΗΠΑ...»

ΓΙΑ ΦΙΛΗΜΑ,

ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΕΣ ΓΙΑ ΣΚΟΤΩΜΑ

Έπρεπε να περάσουν μόλις δύο χρόνια για να αποκτήσουν το πλήρες νόημά τους οι παραπάνω γραμμές, με τις εξελίξεις γύρω από την Ουκρανία να τους δίνουν μια μακάβρια μιλιταριστική επικαιρότητα: τόσο η προώθηση αμερικανικών και νατοϊκών δυνάμεων μέσω Αλεξανδρούπολης, όσο και το αμερικανικό LNG ως κίνηση ενεργειακής «απεξάρτησης» από την Ρωσία, βρίσκονται πλέον στην ημερήσια διάταξη.

Να λοιπόν γιατί το ελληνικό κράτος βρίσκεται στην αντιμεταναστευτική δολοφονική πρωτοπορία: γιατί έχει συναρθρώσει τη διαχείριση των μεταναστ(ρι)ών που περνούν τα σύνορα με την γεωπολιτική του αναβάθμιση στο πλαίσιο του μιλιταριστικού σχεδιασμού των ΗΠΑ. Γι' αυτό δολοφονούνται οι μετανάστες στον Έβρο, γι' αυτό ακούμε σχεδόν καθημερινά για θανατηφόρα τροχαία στην Εγνατία. Γι' αυτό οι «μυστηριώδεις» ομάδες κουκουλοφόρων χωρίς διακριτικά που φέρουν σε πέρας τις επιχειρήσεις pushbacks εμφανίζονται σταθερά στα σχετικά ρεπορτάζ, για να εξαφανιστούν αμέσως μετά ξανά στο σκοτάδι: αυτή είναι, μαζί με τις στρατιωτικές «διευκολύνσεις» στις ΗΠΑ, η ελληνική συμμετοχή στον πόλεμο – προς το παρόν, τουλάχιστον.

Ας ξαναγυρίσουμε στο αρχικό κόντραστ στιγμιότυπων, επιχειρώντας να κατανοήσουμε τις εξελίξεις του τελευταίου μήνα. Γιατί, άραγε, ενεργοποιήθηκε τώρα η ευρωπαϊκή οδηγία προσωρινής προστασίας για τους Ουκρανούς πρόσφυγες της ρωσικής στρατιωτικής επέμβασης; Γιατί όχι μετά την αμερικανική εισβολή στο Αφγανιστάν και το Ιράκ; Γιατί όχι π.χ. μετά τη διάλυση της

Λιβύης και της Συρίας; Θα έπρεπε να είναι προφανές, νομίζουμε: αυτοί οι πόλεμοι κι όσοι ανάλογοι ακολουθήσουν, ξεκίνησαν με πρωτοβουλία των συμμάχων του ελληνικού κράτους, κυρίως των ΗΠΑ, αλλά και της Γαλλίας. Κι όσοι/ες μετανάστ(ρι)ες έφταναν στα ελληνικά σύνορα αντιμετωπίζονταν περισσότεροι ως αιχμάλωτοι αυτών των πολέμων, παρά ως πληθυσμοί με «προσφυγικό προφίλ», κατά την τεχνοκρατική ορολογία των «δικαιωμάτων».

Ήταν και είναι αιχμάλωτοι πολέμου και τα όποια «δικαιώματά» τους έφταναν μέχρι εκείνο το σημείο που έπρεπε να κρατιούνται κάποια «ανθρωπιστικά» προσχήματα της πεφωτισμένης Ευρώπης. Αυτό δεν είναι αναγκαίο πια: τα ευρωπαϊκά κράτη, λιγότερο ή περισσότερο πρόθυμα, στοιχίζονται πλέον πίσω από τις ΗΠΑ στην επιλογή της όξυνσης των διακρατικών ανταγωνισμών με τις Ρωσία και Κίνα, καταρχήν στο έδαφος της Ουκρανίας. Κάπως έτσι οι Ουκρανοί κι οι Ουκρανές αναγνωρίζονται πανευρωπαϊκά ως πρόσφυγες, αγνούοντας (;) ίσως τί τους περιμένει στα μετόπισθεν της πολιτισμένης Ευρώπης: ένα ακόμα μεγαλύτερο σφικταγκάλιασμα με τις ευρωπαϊκές υπηρεσίες ασφαλείας και τις κατά τόπους μαφίες.

Με άλλα λόγια, η αναγνώρισή τους είναι μια πολιτική πράξη εκ μέρους της ΕΕ, στο βαθμό που έχει λάβει θέση μάχης απέναντι στη ρωσική πολεμική πρωτοβουλία των κινήσεων. Με τον ίδιο τρόπο που η (μη) αναγνώριση όλων των προηγούμενων προσφυγικών κυμάτων ήταν επίσης μια πολιτική πράξη: υποδήλωνε, ανάμεσα σε άλλα, την συμπαράταξη των κρατών υποδοχής, με εκείνα τα κράτη που είχαν,

τότε, την στρατιωτική πρωτοβουλία, στο πλαίσιο του μονοπωλιακού κόσμου των περασμένων δεκαετιών. Αυτά δεν είναι τωρινά συμπεράσματα: οι αντιφα συλλογικότητες τα έχουμε καταθέσει δημόσια εδώ και πολλά χρόνια. Εκείνο που έχει αλλάξει έκτοτε είναι η ακόμα μεγαλύτερη επιτάχυνση της βίας των κρατών και των αφεντικών και το ακόμα βαθύτερο βούλιαγμα των πρωτοκοσμικών κοινωνιών στη διανοητική και συναισθηματική παρακμή. Κάπως έτσι η παραδοχή, στον ίδιο ιστορικό χρόνο και γεωγραφικές συντεταγμένες, ότι οι ουκρανοί αξίζουν προστασίας ενώ οι «Άλλοι/ες» όχι, σε τελική ανάλυση, δεν είναι παρά η ενεργητική συγκατάβαση στον πόλεμο, τουλάχιστον στον βαθμό που μπορεί (ακόμα) να διεξαχθεί με θυσίες κι έξοδα των ιδίων των ουκρανών ή όποιων άλλων πρόθυμων στο μέλλον.

Είναι και κάτι ακόμα, πέρα από συγκατάβαση στον πόλεμο: είναι η επίσημη, πανευρωπαϊκή αναγνώριση των αλάνθαστων κριτηρίων του πολιτισμένου ρατσισμού ως προϋπόθεση της (όποιας) αποδοχής των «ξένων». Το γεγονός ότι έχει τονιστεί ξανά και ξανά πως οι ουκρανοί είναι «χριστιανοί λευκοί ευρωπαίοι», το γεγονός ότι αυτό έχει συνοδευτεί από έναν (ακόμα) γύρο ισλαμοφοβίας, για να τονιστεί η αντίστιξη με τους «Άλλους», είναι μια (ακόμα) απόδειξη ότι οι ευρωπαϊκές κοινωνίες είναι βαθιά ρατσιστικές πια – και άρα (ακόμα) πιο έτοιμες να αποδεχτούν χαρούμενα την επιστράτευσή τους απέναντι σε εχθρούς που δεν είναι «αόρατοι» πια, αλλά έχουν σάρκα και οστά.

Πριν από πολλά χρόνια, οι anti-fa συλλογικότητες επιχειρούσαμε να περιγράψουμε την αντιμεταναστευτική πολιτική του ελληνικού κράτους (και όχι μόνο) σαν ένα δεύτερο μέτωπο του «πολέμου ενάντια στην

τρομοκρατία», στα ευρωπαϊκά μετόπισθεν. Εντωμεταξύ τα μέτωπα του πολέμου έρχονταν όλο και πιο κοντά στην ευρωπαϊκή περίμετρο, από τις αρχές της δεκαετίας του 2010, μετά τις διαδοχικές αραβικές εξεγέρσεις/επαναστάσεις κι αντεπαναστάσεις, με την καθοριστική συμβολή της πολιτισμένης Δύσης. Πλέον ο πόλεμος έχει φτάσει (ξανά) στην Ευρώπη καθώς οι διακρατικοί ανταγωνισμοί οξύνονται και τα κάποτε διακριτά μέτωπα συντίθενται πια αξεδιάλυτα. Γι' αυτό, άλλωστε, το ελληνικό κράτος κάνει (και) εξωτερική πολιτική στον Έβρο, έχοντας ξαμολήσει τους φονιάδες του.

Τί κάνουμε λοιπόν; Τίποτα που να μπορεί να απαντηθεί σε λίγες λέξεις, όπως είναι προφανές. Αν σταματήσουμε να εκπλησσόμαστε με τη βαρβαρότητα του καπιταλιστικού κόσμου, θα ήταν μια καλή αφετηρία. Αν σταματήσουμε να υποκύπτουμε στο διαρκή διανοητικό και ψυχολογικό πόλεμο, που έχει εγκαινιαστεί με ένταση τα τελευταία δύο χρόνια, θα ήταν μια καλή αφετηρία. Αν καταλάβουμε βαθιά πως είναι οι ζωές μας πια – και όχι μόνο οι ζωές των Άλλων – που βρίσκονται στο στόχαστρο θα ήταν μια καλή αφετηρία: τα τανκς και τα βομβαρδιστικά δεν είναι πια μια μακρινή εικόνα – είναι πλέον δίπλα μας. Κι ο αντιφασισμός μας ή θα είναι αδιπραγμάτευτα αντιμιλιταριστικός ή δεν θα είναι τίποτα. Η μάλλον μπορεί και να είναι κάτι, δυστυχώς: να παριστάνει το «φιλειρηνικό» ντεκόρ της πολιτισμένης Δύσης ή όποιου άλλου ηγεμόνα θα βρίσκεται διαθέσιμος.

1. Η «Κρίση» του Έβρου: τομές μεταναστευτικής και εξωτερικής πολιτικής, Traverso #1 -04/2020, ολόκληρο το τεύχος είναι διαθέσιμο στο <https://antifacomunity.gr/traverso/>

2. Καθημερινή, 06/03/2020, Αμερικανοί αξιωματούχοι στα ελληνοτουρκικά σύνορα – Επίσκεψη με συμβολισμούς